

KOCH IMRE

Alkonyul

alkonyul
száraz faleveleket sodor a szél
a kertben
felsejlik bennünk
a bizonyosság egésze
az élet íze

ez a keserédés íz
a szánk szögletében

A lengőajtón át

körülövez az elmúlt
és az el-nem-jött idő

a hegy körül
hollók szállnak
ugyanúgy mint rég

felemelt kezünk barázdát húz
az ég alján

Az ötödik íz

az ötödik íz azután érezhető
miután lenyeltük az ételt
kissé szokatlan még a dolgoknak
ez a késleltetett megnyilvánulása

vendéglátói vagyunk
egy különös mulatságnak
s van valami
ami akkor jelenik meg
amikor a vendégek már hazamentek
és vége van a táncnak

Fák között

ez itt a
vad nem járta erdő
mérgező nyálunk
a kövekre fröccsen
fogyó hold az arcunk
tükrök erdeje köröttünk
mindenütt magunkat látjuk
vajon
az vagy-e még
aki voltál

Villanások

a ház a házunk
még áll
de ajtaja és az ablakok
örökre zárva
verőfény az udvaron
a teremtett táj lombos fái
az útszélen
oda van már
a meleg nyári záporok után
sárba cuppanó lábujjaink között
átpréselődő sár emléke
gyermekkorunk nyarai
oda
itt állunk
a várakozás jelei nélkül
telve gyűlölettel
a sűrűsödő ég alatt
*
az anyanyelvemen
hallgatsz immár
és leválik rólad
a hallgatás